

hjelpere være fast bestfittede Embedsmænd, hvilket ogsaa stemmer med Folketingsudvalgets Anskuelse; men da Udcastet har tillagt disse Embedsmænd Afgang til Salær for de Sager, som de udføre, samt Erstatning for de med samme forbundne Udgifter, ville de Indtægter, som paa denne Maade ville tilflyde dem, kunne medregnes som en Del af deres Lønning, hvilken iøvrigt bliver, at fastsætte ved særlig Lov.

Ministeriet maa med Folketingsudvalget holde for, at det ikke vil være nødvendigt, at ansætte særlige Embedsmænd som offentlige Anklagere ved Underretterne, men at dette Hverv vil kunne betroes Mænd, der ere i anden Stilling. Lettest og naturligt synes dette Hverv at kunne udføres af en af Politiets Embedsmænd (en Politimester eller Politifuldmægtig), hvis Pligt det netop er at vaage over Retsfikkerheden, og at sørge for, at begaaede Forbrydelser blive belagte med Lovens Straf; en Politieembedsmands Optræden som offentlig Anklager vil saaledes kun være en Fortsettelse af hans øvrige Forretninger. Det maa ogsaa antages, at en saadan Politieembedsmand bedst vil kunne tage Bestemmelse om Paatale af mindre Forseelser, navnlig Overtrædelser af Politilovene, idet han baade vil være i Stand til at afgjøre, om det vil være nødvendigt at drage den Paagældende til Ansvar, og om dette efter de af ham tilveiebragte Oplysninger kan antages at ville lede til en Domfældelse. Heller ikke er der Grund til at antage, at der til Udførelsen af Sager vedkommende de heromhandlede mindre betydelige Lovovertrædelser skulde fordres Egenstaber, som ikke kunde ventes hos en Politi-Embedsmand, og navnlig vil Forhandlingen af en saadan Sag neppe gjøre Krav paa Øvelse som Sagfører. Da det imidlertid dog vil kunne indtræffe, at den Politieembedsmand, der er ansat i en Retskreds, ikke er vel egnet til at optræde som offentlig Anklager, medens der maastee paa den anden Side blandt de i Kredsen bosatte Sagførere kunde være en Mand, som i alle Henseender maatte anses skikket til at udføre en offentlig Anklagers Forretninger, har Udcastets § 48 foreskrevet, at den offentlige Anklager skal vælges enten blandt Underrettsagførerne eller blandt Politiets Embeds-

mænd i Kredsen. Valget har man troet at kunne overlade Overanklageren, som skal have Tilsyn med deres Virksomhed og i det Hele maa betragtes som deres Forsatte, og det er en Selvfølge, at disse Forretninger maae kunne fratages den, til hvem de have været overdragne, naar Overanklageren finder ham mindre skikket til Posten, hvilket er saameget mindre betænkeligt, som der ikke efter Udcastet skal tillægges de offentlige Anklagere andet Bederlag for deres Arbejde, end det Salær, som i hver enkelt Sag tilkjendes dem af Dommeren.

Andet Afsnit.

Om Forfølgningen af Straffesager.

Kapitel 1.

Om Bærning.

Nærværende Kapitel indeholder Bestemmelser, dels om ved hvilken af flere sideordnede Retter en Sag skal forfølges, dels om hvorvidt den skal forfølges ved Rævningeret eller Underret, dels endelig om, hvorledes en mellem forskellige Underretter opstaaet Kompetencepist skal afgjøres.

Bestemmelserne angaaende det første Punkt, som findes i §§ 50—55, slutte sig nærmest til det, som nu anses for gjældende Ret, med enkelte Tillæg og Forandringer. Hovedreglen, at en Forbrydelse ordentligvis skal paatales i den Retskreds, hvor den er begaaet (forum delicti commissi), indeholdes i § 50. Herefter vil Paataalen af en Forbrydelse, til hvis Fulbyrdelse der kræves en vis Følge, ogsaa finde Sted i den Retskreds, hvor Forbrydelsen er udført, selv om den nævnte Følge er indtraadt i en anden Retskreds. I § 52, som handler om Forbrydelser, begaaede paa dansk Skib udenfor dansk Havn, har man da det kan tænkes, at ingen af de tvende først i Sen omhandlede Forudsætninger ere tilstede, troet at burde tilføje, at Forbrydelsen i saa Tilfælde ogsaa kan paatales eller forfølges paa det Sted, hvor Gjerningsmanden paagribes eller